

BOGDNJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

№. 13.

V četrtek 27. sušca.

1851.

Zaupanje v Boga.

Vsih zlegov na svetu
Se nič ne bojim;
Pri našim Očetu
Pomoč zadobim.

Se treskanje sliši,
Vetrovi buče; —
Potihnejo piši,
Ko Bog zapové.

Če tudi razmeče
Gospod vso zemljo,
Moj duh ne trepeče,
Se ozira v nebo.

Bogu v vsim se vdati,
Je prava modrost;
Kdor hoče spoznati,
Bo našel blagost.

Neskončna dobrot
Je Bog do ljudi,
Zato mi britkota
Serca ne kali.

P.

Nekteri opomini za starše in učitelje od napéne izreje otrok.

1. Otroci postanejo nevošljivi in škodoželjni, če starši enim svojih otrok več ljubezni skazujejo, kakor družimu; tedaj se prvi veseli, ako se drugi kaj pregreši, in si starše nezadovoljne stori. Ravno tako se nasproti v zaničevanih in zasramovanih otrocih občutljivejši veselja in škodoželjnosti obudi, ako ljubček staršev kaj naredi, s čimur se jim zameri, ali ako ga clo pokarati ali štrafati morajo. Otroci se navadijo, nesreče družih veseliti se, ako vidijo, de se starši sami ali pa drugi odrašeni nad tem veselijo.

2. Otroci se k nevednosti in neumnosti napeljujejo, če jih starši brez vsiga dela in opravi-

vila postopati in lenobo pasti pušajo; če jih prezdodaj njih dušne moči napenjati silijo, ali pa s podučevanjem v tacih rečeh, ki njih spreumetnost presežejo, preženo; če se jim zaupanje do njih zmožnost odjemlje, de jih vedno za nerodne in neumne zmerjajo, in pri vsim, kar pravijo ali delajo, zasramujejo in zasmehujejo; če jih radi lasajo, kloftajo, po glavi bijejo, ali pa jim z neumneži pajdaštvo in tovaršijo imeti dovolijo.

3. Otroci so nagajivi in prepirljivi, ako se jim njih volja veljati pusti, de svojeglavni postanejo; ako se z enim otrokam derži, drugi se pa povsod nazaj stavijo (ker otrok, s katerim se posebno derži, meni, de veči pravico ima — drugi pa čutijo, de se njim enaka pravica žali in krati, in torej med njimi miru biti ne more); ravno tako se med otroci prepirljivost redi, ako se enim čez druge gospodovati pusti; zlasti pa tudi slab izgled staršev, kateri med seboj in z družimi v kregu in razpertju živé, otrokam k enaki razvadi veliko pripomore.

4. Do vere in verskih opravil vnemarni otroci se izrede, če se nedoumevni otroci h cerkvenim opravilam nosijo in vodijo (ker od vsiga, kar se godi, nič ne razumejo, jim zavolj gole navade na zadnje vse dolgočasno in ravnatero postane); ravno tako napéno je pa tudi, če se prepozno, ko so že brihtni in dovtetni dovolj, k verskim vadam napeljavati začno. Vnemarni za vero otroci postanejo, če se jim vse z neprimerjenim dokazovanjem le iz uma spričuje, njih nedolžno serce pa za božje reči prazno in mizerno pusti; ali pa če se naganjajo, kersanskiga nauka prav terdo iz glave učiti se, de bi le v soli dobro zaznamnjani bili, ali se pri spraševanju dobro obnesli. Ako so starši za vero, za verske opravila in pripomočke k zveličanju vnemarni, so radi tudi otroci ravno taki. Ako mladost katolško cerkev, njene nauke in opravila, duhovščino, svete reči in pobožno življenje clo zaničevati in zasramovati sliši, ako se dopusti, de med maloverne in neverne ljudi zahaja in se z njimi pajdaši, se vera v mladim sercu že v kali zatere, in brezbožna, neverna mladost izredi.

5. Jeza, togota in maševavnost se v otrocih budi in pase, ako se pusti in ne odvrta, de svojoglavni in prepirljivi postanejo. Velikokrat se otroci, ko se še na rokah nosijo, od svoje varhinje, pesterne ali matere same maševati se in s hudim povračevati vadijo, ako se — jih jokajoče utolažiti — grozi, kakor de bi od koga razžaljjeni bili, in zato domišljenimu razžaljivcu z besedo ali s pestjo žuga, in se nad njim huduje, ter otrokam obeta, de ga bo vdarila, vun izgnala, to in to z njim naredila. Ko otrok hoditi in tekati jame, in se nad čim spodtakne in pade: tedaj marsikaka pesterna ali mati tisto reč, nad katero je otrok padel, zmerjati in biti začne, ter otroku seme jeze v serce poklada, in ga — maševati se — uči. K temu tudi pripomore, ako se bratje in sestre otroka pokarajo (štrafajo), ker so mu nevedama kaj žaliga storili; zlasti pa, kakor pri vsih, tudi pri tej reči izgled staršev, ako so togotni, sovražni in maševavni, otroke v enake napčiniosti in grehe zapelje.

6. Kako pa se otroci hinavševati vadijo? Hinavec se hoče bolj sigurno kazati, kakor je; zato prikriva, kar je resničnega, neresnično pa za resnico oznanuje, to je, se laže; otrok torej že eno stopnjo k hinavšini stori, ko se lagati začne. Ker vsak človek rad vidi, če ga drugi za dobriga imajo, zato se tisti, kateri to spoštovanje previsoko ceni ali obraja, kmal v hinavšino zapeljati da. Torej se otroci hinavševati navadijo, ako se prevzetnost, samoljubnost in častilakomnost v njih redi in zviksuje — ktera stori, de pri pomanjkanju resničnih dobrih lastnost domišljene ali neresnične razodevati začne, de bi si le veljavo in hvalo pridobili. Tudi pri tem ima tovaršija in izgled veliko moč.

7. Otroci se k neusmiljenosti napeljujejo, ako se jim kakšna žival za igračo da, in dopusti, de z njo gerdo ravna; ako se jim kakšne reven otrok za tovaršijo da, s katerim za kakšne majhne od staršev mu skazane dobrote po svoji volji zapovedovati, in, kakor se jim ljubi, z njim delati smejo; ako se vpričo njih živina prehudo naganja, presilno obklada, neusmiljeno pretepa, kolje, pobija, mesari; ako se jim dovoli, de muhe, kebre, metulje, kobilice in druge živali za kratek čas bodejo, natikajo, navezujejo, pohabijo, ali kako drugači terpinčijo; ako se tako izredijo, de samopridni in do revnih, nadložnih, pomoči potrebnih ljudi terdoserčni postanejo; posebno pa, ako so starši sami v govorjenju in djanju neusmiljeni, tudi otroci nič drugačni ne bodo.

Resničnost in odkritoserčnost otrok.

Ena zmed prvih dolžnost otrok do staršev in do družih ljudi je resničnost in odkritoserčnost. To je skorej prva čednost otrok, na katero se čistost in krepost njih poznejsiga življenja opira. Ona je z nedolžnostjo in čistostjo njih serca, ali z vero terdno združena. Kakor je ta lepa lastnost (resničnost in odkritost) otrokam tako rekoč že prirojena, jim v navadi tudi ostane, ako se jim z napčnim ravnanjem staršev ali družih ljudi ne izžene. Napčno pa v tem starši ravna, če na marsikako vižo v otrocih nezaupnost obudijo: postavim, z obljubami, ki jih ne spolnijo — ali pa o pregrešenju otrok z žuganjem, ki ga potem ne zgotovijo. Nar bolj napčno in zapeljivo pa je, ako starši sami — in bodi si tudi le v norčii — nad otročjim obetanjem dvomijo in nezaupnost pokažejo, brez de bi bili še skusili in se prepričali, ali se

na njih besede res zanesti ni. S tem se otroci najpred učé in spoznajo, de se resnica tudi prikrivati, in kmal potem, de se resnica tudi tajiti, to je, de se lagati zamore. Med vsimi otročjimi napakami je laž nar nevarniši, ker zvestobo in čistost njih serca, njih značaja ali notranje lastnije skruni in ostrupi. In kako lahko je, otrokam k laganju priložnost dati! Naj jih le s strastnim žuganjem kdo ostraši in oplaší, bo boječnost prvo laž rodila. Ali naj se jim le kaj po krivici odreče, bo poželenje drugo laž napravilo. Mem tega se otroci po odraslih samih, zlasti po nespametnih poslih velikrat najpred z lažjo soznanijo, ker marsikteri taki nápostni in nerodni ljudje otroke resnico prikrivati in tajiti učé. Zato bi se lažnjivi posli ali lažnjivi gostači prav za prav že zavolj tega pri hiši terpeti ne smeli, ker se potem otroci tega strupa navzamejo (lagati navadijo), kar njih serce, njih naravno zdravje in življenje v prvi mladosti okuži in popači. Sploh zamorejo posli, kakor drugi odraseni, kateri se z otroci pečajo, v to veliko napako in dušno škodo s svojimi pripovedmi, pravljicami, neumnimi norčijami, nespodobnimi izreki ali pa s strašenjem otroke pripraviti. Ravno v prvi mladosti, ko je domišljija naj bolj živa, otroci vse zapazijo, in si vse, kar vidijo in slišijo, dobro in hudo, v izgled vzamejo. Zatorej starši — ker nanje otroci naj bolj gledajo in jih naj raji posnemajo — nikoli dosti skerbeti in čuti ne morejo, ne le de od družih strani po svoji moči odvrtačajo, kar bi otroke pohujšati in spriditi utegnilo, temuč de se tudi sami varujejo, de s kakim nepridnim govorjenjem ali nehvalnim izgledam svojim rejenčikam priložnosti in napeljevanja k slabimu zaderžanju in grešnim navadam ne dajo. Nasproti morajo, kar je v njih moči, s podučanjem, djanjem in življenjem otrokam sami pravo pot kazati. K temu pa je potrebno, de otroci le vse dobro vidijo in slišijo, in de se k vsimu dobrimu napeljujejo in hudiga obvarujejo. To dobro pa je dvojno: notranje in vnanje — ali dobre misli in želje, in dobre dela. K dobrim mislim in željam se šteje vse, kar iz čistiga serca in iz ljubezni izvira. Vse tedaj, kar je čistosti, dobroti serca primerjeno in služívno: prijaznost, krotkost, usmiljenje, postrežljivost, mirnost, prizanesljivost itd. naj se skerbno v njih redi; česar jim v tem primanjkuje, naj se z ljubeznijo, resnobo, ojstrostjo, strahom — kakor le gre — otrokam prilastiti in v navado storiti, vse pa, kar je temu nasproti, kolikor je mogoče, iztrebiti in zatreči skuša. V sercu namreč korenino dela značaj ali notranja lastnija, in v tej notranji lastni je vrednost človekova. Kar človek stori ali opusti, je le vnanja dokaza njegoviga serca. Kakor človek čuti, misli in želi, po tem tudi ravna. Zatorej je treba nagnjenje otrok skerbno občevati in vizati; to pri nepopačenih težko ni, ker se po ljubezni, ki se pri tacih lahko pridobi, voditi dajo. Ljubezen naj vredeje tudi djanje in opušenje otrok; ker ljubezen voljo na-se vleče, de se to, kar se uči in ukaže, ne z nevoljo, ampak s prosto vdajo, z voljno pokorsino stori. S pokorsino, ktera zraven odkritoserčnosti pglavitna čednost otrok biti mora, se potem k lepim in potrebnim vnanjim navadam, k snažnosti, redovnosti, zatajevanju samiga sebe napeljujejo, kar je zlasti pri vživanju telesnih prijetnost in spolnovanju zapoved tolikanj potrebno. Take vnanje lepe navade pot pripravljajo k spodobnimu obnašanju in zaderžanju, in

potem k resnično-pobožnemu življenju, ali k prostovestnemu spolnovanju zapoved zavolj Boga. Ker je k obdvojnemu — de se dobro dela in hudiga varuje — dušne moči in terdne volje treba, in otroci v prvi mladosti več opustiti kakor pa stori imajo; zato je razvidno, de tudi za obvarovanje hudiga pri otrocih starše, učitelje in odgojitelje ljubezen voditi mora, ker le ljubezen voljo prav ukrotiti, k dobrimu prenagniti, in k nehinavskimu, v resnici kersanskimu življenju napeljati zamore. —

Stara resnica v novi podobi.

V lepim vertu nekiga gradu na Dolenskim sva se jez in moj prijatelj sprehajala ter se od veselih otrocih let precej dolgo pogovarjala; kar prideva do vertniga ozidja, ki je bilo kacic 5 čevljev visoko in po vrhu s steklenim čepinjami pretaknjeno. Tu moj prijatelj obstane ter mi unkraj zidú drevo pokaže, ki je bilo polno prelepiga in prijetno dišečiga sadja. Naji oba je lepi sad mikal; tode ni bilo moč do njega priti. Razkoljeva tedaj kol na koncu, in poskušala sva vsaj eniga sadu se polastiti. Nar lepšiga nisva mogla doseči; vunder pa po dolgim trudu moj prijatelj z ranjeno roko en sad prinese, kateriga pa nisva mogla vesela biti, ker je še zelen, terd in brez vsiga duha bil. Lepi sad je še zmirej z veje migal. Mojiga prijatelj po njem želje sprehajajo, ne da se zderžati, s kervavimi rokami se splazi na ostri zid ter na uno stran, kjer je silin prepada zijal, poskoči zaželeniga sadu se polastiti. Sstraham ga kličem, de naj se verne in pusti sad, ki vunder njegoviga življenja ni vredin; ali on se za moje besede še ne zmeni ne. Groza me pretresa, po zidu se spenjam, in, ga viditi, kako se ves ob pameti, kakor de bi prepada pod nogami ne vidil, po sadu zaganja, zavpijem: Nikar! za Božjo voljo nikar! Ognjeniga poželenja poln se ozre, in kakor za odgovor se še enkrat zaleti; jez oči zatisnem, pa glasni krič: Joj meni! mi jih odpre, in vidim prijatla, kako se po prepadu prekucuje v globočino. Komolca, ki sim ž njima na zidu visel, sta se mi odpovedala; komej sim se na noge vjel; černo se mi je pred očmi naredilo. Ko sim se obdihnul, zagledam zraven sede moža s skerbnim, pa prijaznim obrazom, ki mi je z rutico pot s čela brisal. „Kar se je zdaj zgodilo, ti naj bo za podučenje za vse tvoje žive dni“, je djal. Jez pa debelo pogledam; ne vem, ali spim ali bedim; ogledujem svoje kervave roke. Mož mi pa reče: „Ne glej zdaj rok, temuč vedi, de, kar se je zgodilo, se je tebi v nauk zgodilo. Lepi vert, po katerim sta se s prijateljama v serčni zadovoljnosti sprehajala, je rajsko veselje duše, ktera je posvečujočo gnado Božjo, ki jo je per sv. kerstu zadobila, vedno ohranila, vsaka britkost, ki tako dušo zadene, je tako rekoč le zunaj nje, ker je z Bogam sklenjena, vsa vdana v njegovo presveto voljo in ima živi studenec tolažbe v dobri vesti. Pa sleherni zadene v skušnjavo, kakor si ti s prijateljama prišel do zidu in nesrečniga drevesa. Drevo je slaba priložnost, sad je bolj ali manj pregrešno veselje, zid, z ostrimi steklenimi čepinjami pretaknjen, je vest. Mladeneč! po sadu, če te še tako prijetno mika, če ti še tako diši, se nikoli ne spenjaj, posebno pa zidu nikdar ne preskoči. Sad greha prijetno diši; pa lepi duh, ki iz njega puhti, je strupen, ti poželenje vnema, te ob pamet pripravi, de ne boš lahko odjenjal, dokler ondi smerti ne najdeš, kjer si veselja iskal. Tudi vaji je sad goljfal, lep in prijeten je bil viditi, veselje je obetal, namesto veselja je britkost dal in prijatla še z večjim poželenjem vnel. Ta sad, ki ga človek odterga,

če le zidu vesti ne preskoči, je odpustljivi greh, ki človek v njem sicer vesolja iše, se pa nad svojo vestjo le zbode. Če se pa človek s tem sadam poprijazni, bo kmalo poželenja vpijanjen in zapeljan zid vesti preskočiti in smertni greh storiti. Tvoj prijatelj se je na ostrim steklu okervavil; pa pomagal si je čez zid s tem, de je obleko kakor blazinico podložil, zato, de bi ga oestro bodeče steklo nič več ne ranilo. Mladeneč! nikar ti tako z vestjo ne delaj, nikar ji ne kerhaj njene ojstrosti z izgovoram: „de morebiti to ali uno ni tako zlo greh;“ zakaj veliko jih je, ktere je ta izgovor v pogubljenje pahnil. Ko je tvoj prijatelj zid preskočil, ga je prijetni duh zapeljiviga sadu vsiga z ognjenim poželenjem tako vpijanil, de ni nič več maral za smertno nevarnost, de se je zaganjal po zapeljivim sadu ob kraji brezna, desiravno mu je pod nogami zijal. Tudi to ti bodi v nauk: „Kdor se v grešno nevarnost prostovoljno poda, se hudiga poželenja vpijani, vidi pekel pred očmi, in od greha le vunder ne „neha“. Poželenja poln se je zaletoval tvoj prijatelj po goljufnim sadu, zadnjikrat se je zaletel in prekucoval se je po prepadu, dokler ni v globočino telebel, kjer zdaj do smerti omamljen leži; brez ptuje pomoči ga več nazaj ne bo, in tudi s ptujo pomočjo bo javaljno po stermih, bodečih skalah nazaj prilezel. Glej, mladeneč; z majhnim se začne, z velikim se konča; prvih začetkov greha se vari, perve priložnosti se ogni, de se ognjeno poželenje v tebi ne vnema; zakaj poželenje človeku pamet in dušno moč vzame; potem pa je vse zgubljeno. Tvoj prijatelj se je prekucoval po prepadu, se ni koj ubil. To nam je Jezus s svojim terpljenjem pridobil, de človeka precej po storjenim grehu zaslužena časna in večna smert ne zadene, temuč mu je časno življenje prihranjeno za pokoro, de po stermi in bodeči poti pokore zopet večno življenje zadobi. Gorje pa tistimu, ki se še mudi po tem, ko je vbrezno smertniga greha padel; zakaj noč ga bo zapadla, tista noč, od ktere Jezus pravi: „Delajte, dokler je dan; zakaj pride noč, ko nobeden nič več dobriga storiti ne more“. S temi besedami odide proti gradu; jez pa hitim za njim v grad po ljudi prijatlu na pomoč in — se zbudim. — Ljubi bravec! res, zbudil sim se; kar sim vidil in slišal, se mi je le sanjalo; zbujen sim bil in podučen. De bi se pa tudi tisti zbudili, ki v prepadu grehov omoteni leže, de bi se tudi tisti predramili, ki so zavoljo grešne priložnosti poželenja tako pijani, de se ob robu brezna po zapeljivim sadu zaganjajo, in de bi vse nedolžne kersanske duše vedno pred očmi imele, de se z majhnim začne, z velikim pa konča, de bi se vsake radovoljne grešne nevarnosti, ko bi se jim še tako majhna zdela, ogibale, in pri tem za grešnike zvesto molile; zato sim, kar se mi je sanjalo in kar mi je samimu tako živ nauk v podobi in besedi dalo, spisal, in tebi, ljubi bravec, v premišljevanje ponudil.

Razgled po kersanskim svetu.

Neki francoski časnik pripoveduje od revniga merliča, ki ga je en sam duhoven s tiho molitvijo k grobu spremil, in ki mu je zadnje čast le nekaj sorodvincov in prijatlov skazovalo. Zidar, ki je blizo tega spreveda zidal, to viditi, je začel glasno goderljati: „Kako je vunder hudo, če je človek revež! bogatim se poje, ali nam — tu glej!“ Žena pa, ki je to krivično grajanje slišala, mu reče: „Oče! komu zidate to hišo, revežu ali bogatinu? Raji meni hišo zidajte, ki sim revna!“ Zidar na to urno odgovori: „Za vas bi bilo to pač pametno; kdo me bo pa redil, ko bi jest za uboge delal?“ „Prav!“ reče žena. „Torej tudi

naših duhovnov ne grajajte, de per revnim pogrebunobeniga pevca sabo nimajo; zakaj pevci ravno tako jedo in pijo, kakor vi; ubogi jim pa plačati ne morejo, duhovni jih pa tudi brez plačila spremijo. Zidar je mogel potihniti in dalje delati. — V Marselji so se družbe napravile, prav ubogim spodoben pogreb poskerbeti. — Kar cerkev in duhovšina per tacih pogrebih dobi, je pač malo; drugim, ki imajo kaj opraviti, se ve, de se mora dobro plačati. Ko bi se v tej zadevi po nekterih krajih kej pre naredilo, bi bilo gotovo marsikomu zlo ustreženo.

Četertiga svečana je bila v Majncu perva božja služba družbe svetiga detinstva, per kateri so otroci grozno gorečnost pokazali. Po dvanajst otrok ima vodja ali vodnjo. Dve punčki ste enkrat doma poklekile in dalj ko po navadi molile; zato so ju starši vprašali, čimu de ste tako dolgo molile; in staršem v veselje sta oba otroka odgovorila: „Jest molim dvanajstkrat Češenasmarijo in malo molitev: Prečista devica Marija, prosí za nas in za uboge neverske otroke, de se vse za uboge neverske otroke odmoli, ko bi udje moje družbe utegnili molitev spustiti“. Pač budeča vestnost! —

Med tem, ko fantje po družih deželah norčujejo, se mladost na Vestfalskim čedalje bolj keršansko obnaša. Fantje se tukej z besedo in djanjem k pravimu katoliškemu življenju spodbudujejo. Pridno hodijo v cerkev in vsaki mesec v svoje zборе, bolnike obiskujejo, uboge tovarše podpirajo, molijo za zmotene, za dobrotnike in mertve; ob nedeljah in praznikih in tudi večkrat v tednu se zvečer snidejo, se od koristnih reči pogovarjajo, cerkvene časnike beró, ali pa tudi bukve iz občno bukvarnico prebirajo. Veliko si perzadevajo za povelicanje svojih godov in za cerkveno petje. 15. grudna, tisti večer pred družbinim godam, so se spovedali, v praznik zjutrej pa so se zbrali in so vedama v cerkev šli (bilo jih je 150), kjer so prvi pevci „Pridi sveti Duh“ zapeli, in per veliki maši vsi sveto resnje Telo prejeli. Popoldan je imel oče Singer, Jezuit, pridigo, in jim je posebno k sercu govoril, koliko tolažbo de ima tisti, kateri zamore Marijo svojomater imenovati, in kako mogočna, dobrotljiva in zvesta mati je ona slehernimu, ki jo v resnici časti. — Kako bi bilo lepo in veselo, ko bi se tudi slovenski fantje združili in se vzajemno k pravimu keršanskemu življenju opominovali!

Dunaj. Visoko častiti gosp. korar per Dunajskim nadškofijskim kapitelnu, Franc Zenner, bodo prihodno nedeljo v škofa Sareptanskiga (v straneh nevernikov) od ondašnjiga nadškofa posvečeni. V. č. škofa J. O. Rauscher in J. M. Leonhard bota per tem veličastnim opravilu posvečevavcu na strani stala.

Iz Tomina. 12. svečana t. l. je bila pri c. k. okrajnim zbornim sodništvu v Tominu očitna obravnava zavoljo razžaljenja časti. 11. dan prosenca namreč prideta dva moža po svojih opravilih v Tomin, in gresta opoldne v kerčmarijo kosila iskat. Bil je ravno tak dan, v katerim je v Goriški škofii meso jesti prepovedano. „Dajte nama“, rečeta, „kaj postniga kosila“. — „Kaj“, se zavzame kerčmar, dans bota postno jedla? sej imam mesa dosti pripravljeniga“. Oba se pa mesa terdo branita. Tedej se oberne kerčmar k enimu teh dveh gostov rekoč: „Še vaš kaplan in L.—kov gospod sta véceraj v petik v Kanali klobase jedla“. „Ni mogoče“, letá odgovori, „sej je naš kaplan véceraj celi dan doma bil“. (Od ondot do Kanal je pa pet ur hodá, in železnice tamkej ni, de bi se bil mogel tako hitro tje

prepeljati). Kerčmar pa le svojo naprej terdi. Uni domu pridši perpoveduje to svojim domačim in gosp. kaplanu ter se prepriča, de je vse gola laž. Kaplanu to obrekvanje globoko v serce seže, ker se je veliko pohujšanje med ljudstvo zasjalo. Posvetuje se zdaj še z drugim obrekovanim gospodom, in oba skleneta zoper kerčmarja pritožbo pri državnim pravdniku v Tominu vložiti. — Med tem se začne toženc kerčiti, izrezovati in dva druga duhovna iz Kanalske fare za prelomovavce tretje cerkvene zapovedi namest prvih dveh natolcovati. Dan rabsodbe nastopi; in skaže se z neoveržljivimi dokazami, de je kerčmar duhovna gospoda gerdo obrekoval. Gospod sodnik reče, de postava za take obrekovavce kazen v zapor od treh dni do dveh mescev po okolišinah odloči. Gospod tožniku L. R. se pa toženc smili, ker je oženjen, oče družine, kerčmar in kupec; tedej prosí, de naj se mu kazen odpusti, ako za zamero prosí in tako odvzeto čast poverne, in s tem je bila obravnava končana. Toženc je bil vesel, de se je še tako srečno zanj izšlo, ker tožniki tudi nobeniga plačila za svoje pota niso hotli, desiravno so eni po štiri ure deleč od Tomina doma, in so tudi priče za njih poti iz svojiga žepa plačali. — Glejte obrekovavci in preklinjavci duhovskega stanu, kako se duhovni mašujejo, zvesti nauku sv. pisma: „Ako je tvoj sovražnik lačen, daj mu jesti, ako je žejin, daj mu piti; zakaj ako to storiš, mu boš žerjavco na glavo nosil. Ne daj se hudimu premagati, temuč premagaj hudo z dobrim“. Rimlj. 12, 20. 21.

Ljubljana. Nunski samostan je po komaj preteklih štirih tednih zopet eno blago nuno zgubil. Bog je namreč po svoji neskončno modri previdnosti pretečeno nedeljo blizo polnoči M. Cecilijo Kane po kratki, pa hudi bolozni v 66. letu njene starosti v véčno življenje poklical. V šoli je 32 let z velikim pridam učila; bila je tudi vodnja novink in svetovavka. Vsim pobožnim dušam, posebno njenim nekdanjim učenkam se lepo perporoči, ranjce v molitvi se spomniti. Naj v miru počiva!

— 13. dan mesca sušca je visokočastljivo škofijstvo gospod kaplana v Leskovcu, Matija Šuteja, novoizvoljeniga fajmoštra v Černomlju poterdilo.

Cerkveno slovstvo.

V Celovcu per J. Leonu je na svitlo prišel 6. tečaj „Drobtinc“ za leto 1851. Na čelu ima ime vis. čast. gosp. Jožefa Rozmana, korarja Labudske cerkve in vodja škofijniga seminisča pri sv. Andreju, kateri si je s tem delam kakor s svojim neprecenljivim trudnjem v bogoslovski šoli velike zasluge pridobil. Kakor v poprejšnjih tečajih bo vsak bravec tudi v pričujočim bogat zaklad lepih naukov najdel.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej . . . 241 gld. 26 kr.

Iz Golaca v Istrii:	Bera v cerkvi . . .	1	„	—	„
„	„	Franciška Kokel	—	„	42
„	„	Mihael Jurišević	—	„	20
„	„	Apolonija Meglica	—	„	10
„	„	Nekteri farmaniskupej	—	„	18

Skupej . . . 243 gld. 56 kr.